

ogsaa kunnet lignedes forkert. Loven har kunnet misforstaas, og derved er der i enkelte Kommuner fremkommet et slet Resultat. Disse Fejl ville rimeligvis rette sig med Aarene; men skulde det vise sig, at der virkelig ved selve Lovene er Mangler, som ikke rettes ved Bruagen og den bedre Forstaaelse, forekommer det ogsaa mig, at det vil blive nødvendigt, at vi søge at komme disse Fejl til Livs ved en Forandring i Lovene, saaledes at disse kunne blive fornuftige og gode, og saaledes at det ikke kan siges om dem, som det er sagt flere Gange netop i denne Tid, at de vende den tunge Ende nedad.

For øvrigt forekommer det mig, at de Forhandlinger, som have været førte i disse Dage, have givet et godt om end noget afdæmpet Billede af Stemningen ude i Befolkningen. De to yderste Fløje have mødtes i Angreb paa de bestaaende Forhold og paa Regeringen. Fra den ene Side har man — det kan jeg nu bedst lide — slebet Viddets Pile og fyret den ene Pil efter den anden af mod Regeringen; men jeg maa tilstaa, at jeg har rigtignok ikke kunnet mærke, at de have gjort nogen Skade, lige saa lidt som jeg har kunnet mærke, at det noget grovere Skyts, som er benyttet fra den anden Side, i væsentlig Grad har rokket ved Ministeriets Stilling. Men midt imellem disse to Fløje staar Kernen af det danske Folk, og det er min Overbevisning, at denne Kerne vil ikke en Fortsættelse af den gamle Strid og den megen Kiv, der har været i Landet. Kernen i Folket vil Fred og Fordragelighed, og den forlanger af Folketinget en velvillig og hensynsfuld Forhandling med Hs. Majestæts Regering og med Landstinget. Uden det vil der intet godt Arbejde kunne gøres, det er min faste Overbevisning. For Øjeblikket er Løsenet ude i Befolkningen ikke Strid, men et godt og nyttigt Lovgivningsarbejde, og jeg haaber, at dette Ting vil fyldestgøre de Fordringer, som Folket stiller til det for Tiden.

Formanden: Jeg skal paa givne Foranledning oplyse, at Ministeren for offentlige Arbejder ved Embedsforretninger er forhindret i at være til Stede her i Dag.

H. P. Pedersen: Naar jeg har bedt om Ordet, er det for at rette en Henvendelse til den højttærede Justitsminister. Den Sag, jeg vil tale om, har været drøftet i Landboforeninger og ved Dyrlægemøder, men har, saavidt jeg ved, ikke været

til Forhandling her i Rigsdagen, og jeg vil derfor tillade mig at drage den frem. Enhver, som er bekendt med det praktiske Landbrug, maa vistnok erkende, at et Omraade, hvor der specielt trænges til Lovgivning, er Handel med Husdyr, særlig med Heste og Kvæg. Navnlig hos Heste kan der forefindes en Mangfoldighed af Fejl, og mange af disse saakaldte „skjulte“ Fejl kan forringe vedkommende Hests Værdi i ret betydelig Grad, medens de saakaldte „Skønhedsfejl“ i Reglen ikke forringe den i saa høj en Grad. Det hænder vist ikke saa sjældent, at en Mand sælger en Hest i god Tro til, at den er fejlfri, men naar den nye Ejer har haft den en Tid, opdager han et eller andet, som han mener er en Fejl. Dette kan føre til Tvistigheder og derefter til Søgsvaal. Det er jo forbundet med mange Besværligheder at føre Proces om Husdyr. For det første skal Dyret opstaldes, og der skal betales Dagpenge, og saa kan det staa paa i et halvt eller et helt Aar, maaske endogsaa i flere Aar, hvis Sagen gaar til Højesteret. Det er under alle Omstændigheder en bekostelig Historie at føre Proces. Og saa kan det endda hænde, at den Mand, der vinder Sagen, kan faa ret betydelige Udgifter. Jeg skal tillade mig at fremdrage et Eksempel. Der var en Handelsmand, der blev sagsøgt og vandt sin Sag, men endda havde han en Udgift paa ca. 150 Kr., medens Genstanden, som Sagen drejede sig om, var en Ko, der næppe var 50 Kr. værd. Der kunde vistnok fremdrages mange lignende Eksempler.

Saa vidt jeg ved, har man i flere andre Lande specielle Lovbestemmelser med Hensyn til Handel med Husdyr. Det er saaledes blevet sagt mig, at den store tyske Lovbog, der traadte i Kraft 1. Januar 1900, indeholder særlige Bestemmelser i saa Henseende. Det vilde være en betydelig Forbedring af de bestaaende Forhold, naar der var visse Regler at iagttage ved saadanne Handelens Afslutning. Og det vilde da ogsaa være betydelig lettere for Dommerne at afsige Dommen i slige Sager. Som det er for Øjeblikket, tror jeg, at mange Underrettsdommere maa henholde sig til at læse efter, hvilke Overrets- og Højesteretsdomme, der findes i slige Sager. Jeg har dog ikke nærmest tænkt paa at faa en Lov, der kunde gøre det lettere at føre Proces, men snarere paa at faa Lovbestemmelser, der kunde forebygge Processer. Jeg har tænkt mig Sagen ordnet saaledes, at det ved Lov skulde bestemmes, at der indenfor enhver Retskreds blev